

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci žalobce **A. G.**, zast. Mgr. Vítem Biolkem, advokátem advokátní kanceláře Wildt & Biolk, se sídlem Bohuslava Martinů 1038, 500 02 Hradec Králové, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra ČR**, Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28.5. 2012, č.j. OAM-195/ZA-06-ZA14-R2-2010, ve věci mezinárodní ochrany, t a k t o :

- I. **Žaloba s e z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Shora označeným rozhodnutím žalovaného nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a §14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů („zákon o azylu“).

Toto rozhodnutí napadl žalobce včas podanou žalobou v níž namítal, že v předcházejícím řízení o udělení mezinárodní ochrany byl zkrácen na svých

právech. Napadené rozhodnutí považuje za nezákonné a vadné. Dle jeho názoru žalovaný nedbal o to, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem případu, neboť nebyly náležitě zohledněny veškeré žalobcem namítané skutečnosti (porušil ust. § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád). Navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V doplnění žaloby, učiněném prostřednictvím soudem ustanoveného zástupce žalobce namítal, že žalovaný dospěl k závěru o neudělení mezinárodní ochrany žalobci dle §§ 12 -14b zákona o azylu na základě nedostatečně zjištěného stavu věci (porušil ust. § 3 správního řádu). Uvedl, že vzhledem k tomu, že on sám a jeho rodina jsou pronásledováni „panturkisty“, má odůvodněný strach, že po návratu do vlasti bude i nadále pronásledován s cílem usmrtit jej. Poukázal na definici pronásledování dle § 2 odst. 8 zákona o azylu s přesvědčením, že splňuje zákonné podmínky pro udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu. Namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť žalovaný sice uvádí, jaké podklady pro rozhodnutí během správního řízení shromáždil, ale neuvádí, o které konkrétní zprávy rozhodnutí opírá, když v závěru rozhodnutí shrnuje, že rozhodl pouze na základě osobních pohovorů se žalobcem. Žalobce je přesvědčen, že žalovaný řádně nepochopil všechny jím uváděné skutečnosti, a to i z důvodu špatně provedeného tlumočení. Žalobce rovněž namítá nesprávnost úvahy žalovaného ohledně posouzení důvodů k udělení doplňkové ochrany. Zopakoval, že po návratu do vlasti mu velmi reálně hrozí usmrcení, pronásledování a jiné nelidské chování, tedy skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel oprávněnost žalobních námitek, odkázal na obsah správního spisu, zejména na výpovědi žalobce, použité informace o zemi původu a na vlastní rozhodnutí. Uvedl, že žalobci byl v rámci správního řízení poskytnut dostatečný prostor k vyjádření všech důvodů k udělení mezinárodní ochrany, správní orgán shromáždil informace o Arménské republice z různých zdrojů s nimiž v souladu se zákonem o azylu dal žalobci možnost se seznámit a vyjádřit se k nim. Nepominul ani sdělení, která žalobce předložil v písemné formě, zabýval se jeho tvrzeními v dostatečném rozsahu. V rozhodnutí pak uvedl všechny podkladové informace, z nichž ve svých úvahách vycházel. Zohlednil i žalobcem doložené záznamy o pohovoru s psychologem (odkázal na stranu 3 napadeného rozhodnutí) a nepominul informace o zdravotním stavu žalobce, doložené lékařskými zprávami z psychiatrické ambulance. Věnoval tvrzením žalobce dostatečný prostor, leč vzhledem ke zjištěné diagnóze žalobce (smíšená porucha osobnosti), nemůže těmito tvrzeními přiznat důkazní hodnotu. Odůvodnění rozhodnutí vychází ze zjištěného stavu věci, přičemž nebyly zjištěny důvody pro udělení azylu dle § 12a a 12b zákona o azylu. Žalovaný se zabýval i vážností žalobcovy situace z pohledu ustanovení § 14 cit. zákona, přičemž zjistil, že lékařská péče, jež by jeho zdravotní stav vyžadoval, je v Arménii dostupná, zabýval se i rodinnou, sociální a ekonomickou situací žalobce a náležitě odůvodnil, proč u žalobce neshledal důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu. Žalovanému proto nelze vytýkat nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Výhrady žalobce k osobě tlumočníka a úrovni tlumočnických úkonů korespondují s jím vyslovenými nároky na specifickou kvalifikaci k jeho případu, když v průběhu správního řízení opakovaně upozorňoval, že k pochopení jím uváděných

skutečností je třeba osob s vyšším duchovním vnímáním a s vysokým právnickým vzděláním. Žalovaný má za to, že v případě žalobce postupoval korektně, zaprotokoloval jeho výroky a výhrady, svým postupem žalobci nezpůsobil žádnou újmu na jeho právech. K vysloveným obavám k §14a zákona o azylu upozornil na to, že z žaloby není patrné, v jakém smyslu byl jeho postup v tomto bodě nesprávný. Odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen NSS) č.j. 5 Azs 43/2003-38 ze dne 22. 1. 2004, z něhož vyplývá, že azyl je specifickým důvodem pro povolení k pobytu a nelze ho zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území státu dle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR. Navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle ustanovení § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“), v mezích žalobních bodů. Žalobu projednal při jednání, k němuž se žalobce, ač byl o termínu jednání řádně a včas vyrozuměn svým advokátem, nedostavil.

V přezkumném řízení soud provedl důkaz podstatným obsahem správního spisu, z něhož ověřil následující rozhodné skutečnosti.

Dne 25. 5. 2010 podal žalobce v pořadí již pátou žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR.

Pro přehlednost soud uvádí následující rekapitulaci žádostí žalobce o udělení mezinárodní ochrany v ČR a jejich výsledek:

První žádost o přiznání postavení uprchlíka (dle tehdy platné právní úpravy) podal žalobce dne 13. 7. 1995. Tuto žádost vzal následně zpět a řízení bylo zastaveno (rozhodnutí nabylo právní moci dne 5. 11. 1995).

Druhou žádost o přiznání postavení uprchlíka podal žalobce dne 21. 9. 1999. Tato žádost byla dne 11. 10. 1999 zamítnuta, žalobce si podal rozklad, ale nebylo mu vyhověno ani ve druhém stupni. Následné řízení o žalobě Vrchní soud zastavil, protože rozhodnutí prvního stupně nebylo řádně doručeno. Dne 21.10. 2002 bylo žalobci předáno rozhodnutí ze dne 11. 10. 1999 o zamítnutí jeho žádosti. Žalobce poté opravný prostředek, který proti rozhodnutí podal, vzal dne 20.11. 2002 zpět.

Třetí žádost o udělení mezinárodní ochrany podal žalobce dne 27. 6. 2007 (za hlavní důvod žádosti uvedl obavy o svůj život, který je ohrožen mezinárodní zločineckou organizací, která se snaží využít jeho schopností, které získal v roce 1993 ve vězení). Rozhodnutím žalovaného ze dne 16. 7. 2007 byla žádost žalobce zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu. Krajský soud v Ostravě žalobu žalobce rozsudkem ze dne 29. 6. 2009, č.j. 64 Az 71/2007-98 zamítl a Nejvyšší správní soud kasační stížnost žalobce usnesením ze dne 31. 3. 2010, č.j. 2 Azs 64/2009-162 odmítl pro nepřijatelnost.

Čtvrtou žádost o udělení mezinárodní ochrany podal žalobce dne 4. 3. 2010,

uvedl, že byl jako příslušník náboženské skupiny Hare Krišna v Arménii pronásledován. Byl ohrožen na životě. Navíc od roku 1993 žijí v ČR jeho děti. Rozhodnutím žalovaného ze dne 25. 3. 2010 bylo řízení zastaveno pro nepřípustnost žádosti. Krajský soud jeho žalobu rozsudkem ze dne 4. 3. 2011 zamítl a Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 6. 3. 2012, č.j. 8 Azs 8/2012-64 odmítl jeho kasační stížnost pro nepřijatelnost.

V páté žádosti ze dne 25. 5. 2010, která je předmětem tohoto přezkumného řízení a ve dvou pohovorech provedených dne 28. 5. 2010 a dne 29. 9. 2011 žalobce uvedl, že má arménskou národnost, vyznává víru náboženské skupiny Hare Krišna. Je dvakrát rozvedený, obě bývalé manželky a oba synové žijí v ČR. Od roku 1988 byl členem Společenství národního sebeurčení (AIM). V roce 1993 proti němu bylo vedeno v ČR trestní stíhání podle § 235 trestního zákona, strávil 18 měsíců ve vazbě. Arménii naposledy opustil 26. 6. 2007, protože mu hrozilo nebezpečí ze strany „panturkismu“, byl obviňován, že jeho děti nejsou Arméni, ale Češi. Jeho problémy nastaly již v roce 1993, proto se stal uprchlíkem. Za důvody současné žádosti o udělení mezinárodní ochrany označil: 1) problémy náboženské a politické, 2) jeho děti žijí v ČR, v Arménii by nemohl žít sám, 3) hrozba genocidy v případě návratu, 4) jeho špatný zdravotní stav (trpí silnými depresemi, je pod dohledem psychologa). K důvodům náboženským osvětlil, že ho ovládá panturkismus a jeho prostřednictvím žalobce ovlivňuje dění v Arménii i v České republice. Vysvětlil program panturkismu – „nejdříve odstraní otce, pak vychovávají děti, jak chtějí, poté odstraní děti, užívají si s ženou a získají majetek.“ Jindy uvedl, že panturkismus má vliv na něho a jeho děti, je to rasistické tajné společenství, má vliv na lidská těla, používají ho proti evropským státům. Žalobce to může objasnit jen lidem, kteří mají „vyšší duchovní moc“. Proto psal i na FBI, má informace pro Pentagon, chtěl by nabídnout spolupráci i Útvaru pro odhalování organizovaného zločinu. K důvodům politickým uvedl, že ho pronásledovali lidé poslaní vysokými státními představiteli Arménie a představili se jako policejní prezident a zavražděný ministr obrany (Vazgen Sarkisjan). V souvislosti s policejním prezidentem ho zmlátili za to, že ovlivňuje politiku v Arménii, vyhrožovali mu, že pokud neopustí Arménii bude on a jeden z jeho synů zabit. Žalobce ústně informoval policii v Jerevanu a Diližanu, ale řekli mu, že proti těmto lidem nejsou žádné důkazy. Navštívili ho také lidé, kteří se představili jako mrtvý ministr obrany a zmlátili ho. Neví, kolikrát byl celkem fyzicky napaden, čtyřikrát, možná šestkrát. Dále uvedl, že panturkismus pochopil až v ČR, proto to nemohl uvádět v předchozích žádostech. Ve vězení v ČR poznal „praktickou pravdu“ (v Bibli jsou praktické pravdy, získal praktickou moudrost z božího slova). K dotazu žalovaného, co je panturkismus žalobce uvedl, že se jedná o působení vyšších měřítek, ovládá státy a strany, sám si vybírá lidí, využívá chyby v politice, kterých se dopouštějí státní orgány a prostřednictvím žalobce ovlivňuje i ČR a chce ovládat Arménii. Jeho děti žijí v ČR již 15 let, v Arménii nikoho a nic nemá. Svůj zdravotní a zejména psychický stav označil za špatný. Předložil zprávy od psychologa ze dne 3. 5. 2010, 2. 7. 2010, 4. 11. 2011 a z psychiatrické ambulance ze dne 10. 10. 2011, 31. 10. 2011 a 2. 1. 2012 s diagnózou smíšené poruchy osobnosti. Součástí správního spisu jsou vlastnoručně psaná obsáhlá vyjádření žalobce o vlivu panturkismu na jeho život od roku 1993 a že jeho prostřednictvím

působí i na ČR. Do vlasti se vrátit nemůže, protože tam nikoho nemá, zhoršil se mu zdravotní stav, v ČR má syny, s nimiž se chce stýkat. Během správního řízení žalobce dvakrát vyhlásil protestní hladovku.

Součástí správního spisu jsou dále informace shromážděné žalovaným k posouzení případu žalobce: informace z cizineckého informačního systému (CIS), informace z předchozích řízení žalobce, Informace MZV ČR č.j. 124799/2010-LPTP ze dne 15. 12. 2010, Informace sítě „Důvěrných lékařů“ č. AM-2293-2011 ze dne 9. 1. 2012 a 12. 1. 2012 a aktuální informace databanky ČTK „Země světa, Arménie“. Žalobci bylo umožněno se s nimi seznámit, uvedl, že má zablokovanou paměť, a proto se nemůže vyjádřit. Uvedl, že za základ pro svou současnou žádost považuje své písemné vyjádření ze dne 5. 10. 2011.

Při jednání soudu účastníci setrvali na svých návrzích a odkázali na svá písemná podání ve věci. Pověřená zástupkyně žalovaného upozornila, že žalobce v žalobě namítá, že on i celá jeho rodina je pronásledována panturkisty, avšak v průběhu správního řízení žalobce tvrdil, že panturkismus je jakási vyšší moc, která prostřednictvím žalobce ovládá dění jak v Arménii, tak i v ČR.

Po provedeném přezkumném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.

Podle § 12 zákona o azylu v platném znění se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Za pronásledování se pro účely tohoto zákona považuje závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování. Původcem pronásledování se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodních organizací, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit

ochranu před pronásledováním. Za pronásledování se nepovažuje, může-li cizinec s přihlédnutím k osobní situaci nalézt účinnou ochranu v jiné části státu, jehož státní občanství má, nebo je-li osobou bez státního občanství, v jiné části státu svého posledního trvalého bydliště, pokud se obava z pronásledování vztahuje pouze na část území státu.

Z obsahu předloženého správního spisu vyplývá, že žalovaný se případem žalobce podrobně zabýval, provedl s ním dva pohovory k jeho současné žádosti, přičemž zcela logicky porovnal jeho výpovědi k předchozím čtyřem žádostem ohledně objasnění jeho důvodů odchodu z vlasti a podání opakované žádosti o mezinárodní ochranu. Zabýval se i žalobcem doloženým obsáhlými písemnými vyjádřeními a v neposlední řadě se zabýval i jeho zdravotním stavem.

Po provedeném přezkumném řízení dospěl soud k závěru, že správní řízení netrpí vytýkanými vadami, napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem. Výčet důvodů pro udělení azylu uvedených v § 12 zákona o azylu je taxativní a nelze je rozšiřovat o důvody další. Žalobce sice uvedl (poprvé až ve čtvrté a současné žádosti o mezinárodní ochranu), že byl od roku 1988 členem politické strany AIM, z jeho výpovědí však nevyplývá, že by byl jakkoli politicky aktivní, a proto nelze dospět k závěru o jeho pronásledování dle § 12 písm. a) zákona o azylu. V řízení rovněž nebylo prokázáno, že by žalobce mohl mít důvodné obavy z pronásledování z důvodu své rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů. Žalobce za hlavní důvod své současné žádosti označil důvody náboženské a politické. Dle jeho výpovědí souvisely s tzv. panturkismem, který jeho prostřednictvím ovlivňuje politické dění v Arménii i ČR. V průběhu svých výpovědí a písemných podání podrobně popsal jak na něho tato „vyšší moc“ působí a jeho prostřednictvím ovlivňuje určité události v obou státech (uvedl, že panturkismus si sám vybírá lidi, jeho si vybral proto, že má krevní skupinu 0). Tvrdil, že byl pronásledován lidmi, kteří se představili jako mrtvý ministr obrany Arménie a policejní prezident a měl být těmito osobami dokonce fyzicky napaden (neví kolikrát). Soud je nucen ve shodě se žalovaným konstatovat, že vzhledem k diagnóze žalobce, a to smíšené poruše osobnosti, diagnostikované psychiatricky (žalobce trpí utkvělými představami, paranoidně nazírá na minulost i současnost), nelze současným tvrzením žalobce přiznat důkazní hodnotu, když navíc v předchozích žádostech uváděl jiné důvody odchodu z vlasti. Žalobce se od roku 1995 opakovaně snaží prostřednictvím nových důvodů o získání mezinárodní ochrany v ČR. Z jeho postupu nelze vyvodit jiný závěr než ten, že tak činí účelově se snaže dosáhnout legalizace pobytu na území ČR. Tomu nasvědčuje i jeho opakované sdělení, že do vlasti se vracet nechce, neboť tam nic a nikoho nemá, v ČR žijí jeho synové (dnes již oba zletilí, 23 a 20 let), s nimiž se chce stýkat. K tomu soud uvádí, že žádný z těchto důvodů nespadá do zákonem stanoveného výčtu důvodů pro udělení mezinárodní ochrany. Soudu tak nezbyvá než zopakovat, že azylové řízení je specifickým důvodem pro povolení pobytu na území ČR a nelze ho zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území republiky, tak jak jsou upraveny zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR. Z již ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (citované i v napadeném rozhodnutí) je zřejmé, že

azylové řízení nelze zneužívat k legalizaci pobytu, neboť pro takový účel obsahuje právní řád ČR jiné nástroje, konkrétně již citovaný zákon č. 326/1999 Sb. Z lidského hlediska lze takovou snahu žalobce pochopit, leč z důvodů výše uvedených nelze jeho žádosti a přání vyhovět. S učiněnými závěry žalovaného, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu se soud plně ztotožňuje.

Za správné, zákonné, zjištěným informacím odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné považuje krajský soud i neudělení azylu dle § 13 a 14 zákona o azylu. K udělení azylu dle § 13 zákona o azylu (tzv. azyl za účelem sloučení rodiny), který sice zohledňuje rodinné vazby, ale uplatňuje se toliko vůči zákonem vymezenému okruhu rodinných příslušníků azylanta, nebyl v případě žalobce shledán zákonný podklad, neboť žalobce není rodinným příslušníkem azylanta, jemuž byl udělen azyl dle § 12 nebo 14 cit. zákona.

Udělení humanitárního azylu (§ 14 zákona o azylu) je zcela na volné úvaze správního orgánu a rozhodnutí o něm podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda při zjišťování podkladů takového úsudku byla dodržena pravidla tzv. spravedlivého procesu. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry. Soud zhodnotil, že rozhodnutí žalovaného o neudělení humanitárního azylu je v souladu se zákonem. Ten měl dostatek podkladů a informací i od samotného žalobce, z nichž nebylo možno na případnou důvodnost tohoto postupu usoudit. K udělení azylu z humanitárních důvodů se opakovaně vyjadřoval Nejvyšší správní soud. Lze tak odkázat na jeho rozhodnutí č.j. Azs 8/2004 ze dne 11.3. 2004, v němž se podává: *„Smysl institutu humanitárního azylu podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, spočívá v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto „nehumánní“ azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na případy, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory), ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu“.* V projednávaném případě žalovaný na straně 7 napadeného rozhodnutí podrobně zhodnotil rodinnou, sociální a ekonomickou situaci žalobce, podrobně se zabýval i jeho zdravotním stavem, který byl podložen nálezy psychologickými a psychiatrickými. S ohledem na diagnózu žalobce si žalovaný opatřil informace o dostupnosti léčby tohoto psychického onemocnění v zemi původu žalobce se zjištěním, že psychiatrická léčba je v Arménii dostupná jak v nemocniční tak i ambulantní formě, základní péče je zdarma v rámci Souboru základní pomoci, jakož i ambulantní péče psychologa. Rovněž žalobcem užívané léky jsou v Arménii běžně dostupné. Soud proto uzavírá, že žalovaný při posouzení dle § 14 zákona o azylu nevybočil z mezí stanovených zákonem a jeho rozhodnutí je v souladu i

s dosavadní ustálenou judikaturou.

Následně správní orgán postupoval dle § 28 zákona o azylu a zkoumal, nesplňuje-li žalobce důvody k udělení tzv. doplňkové ochrany tak, jak je upravena v ust. § 14a a § 14b zákona o azylu.

Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Podle § 14b odst. 1 zákona o azylu se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Podle § 14b odst. 2 téhož zákona se rodinným příslušníkem pro účely sloučení rodiny podle odstavce 1 rozumí manžel osoby požívající doplňkové ochrany, svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let, rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu. Podle § 14b odst. 3 zákona o azylu je předpokladem pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny manželu osoby požívající doplňkové ochrany trvání manželství před udělením doplňkové ochrany cizinci. Podle § 14b odst. 4 zákona o azylu v případě polygamního manželství, má-li již osoba požívající doplňkové ochrany manžela žijícího s ním na území České republiky, nelze udělit doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny další osobě, která je podle právního řádu jiného státu manželem osoby požívající doplňkové ochrany.

Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. V odůvodnění této části rozhodnutí žalovaný opětovně posuzoval výpovědi žalobce i s ohledem na jeho zdravotní stav a dále vycházel z informací získaných v průběhu správního řízení. Žaloba pouze obecně namítá nesprávnost postupu žalovaného při posuzování důvodů ohledně udělení doplňkové ochrany bez konkrétního sdělení v čem žalobce spatřuje pro sebe hrozbu nebezpečí vážné újmy. Soud má pro provedeném přezkumu za to, že žalovaný se v odůvodnění i této

části rozhodnutí zabýval všemi zákonnými důvody pro udělení některé z forem doplňkové ochrany, jakož i posouzením hledisek vážné újmy dle § 14a odst. 2 zákona a azylu, a proto se s jeho závěry ztotožňuje.

Krajský soud uzavírá, že neshledal vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, dle jeho názoru bylo rozhodnutí vydáno v souladu se zákonem, a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému však žádné náklady v řízení před soudem nevznikly, a proto soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 27. června 2013

JUDr. Ivona Šubrtová, v.r.
samosoudkyně